

kyrkliga mässkläderna ha fått ett betydande utrymme, och författarnas varma nitälskan för denna del av kyrkoprydnaden undgår icke att göra intryck.

Efter ett kapitel om mässan samt om andra gudstjänster samt kyrkliga vigningar m. m. följer ett vidlyftigt parti, som behandlar kyrkoåret. Här spårar man kanske tydligast författarnas uppfattning om kyrkokunskapen som en viktig del av hembygdskunskapen. Efter en skildring av kyrkans högtider finner man en intressant framställning av apostla- och helgondagar med utgångspunkt från den gamla runstaven. För vissa av årets dagar finnas på denna tecken utmärkande både helgonens minnesdagar och för det praktiska livets sysslor. Dessa tecken vittna om föreningen av andligt och världsligt i forna dagars svenska folkkultur. En mycket utförlig helgonalmanack meddelas därefter med uppgifter om de viktigaste helgonen. På grund av det eljest lyckliga uppslaget med anknytning av helgonförteckningen till runstaven ha dock en del svenska helgon icke kommit med t. ex. Elin av Skövde, Ingrid av Skeninge och Nicolaus Hermani, vilka visserligen icke kanoniserats, men vilkas kult dock spelat en viss roll. Kanske mången frestas att klandra vidlyftigheten i detta kapitel. Men den motiveras bl. a. av att helgondagarnas minnen kunna anknytas till ungdomskretsarnas och kyrkobrädrakärernas andakts- och arbetsstunder, vilka på detta sätt få en historisk och säkerligen uppbygglig utvidgning och samtidigt framför allt en fastare anslutning till det traditionsbundna kyrkoåret. Almanackan var ju en gång andaktsbok — detta påstående behöver icke närmare bevisas, och för den kunnige böra de fingervisningar, som lämnas i föreliggande bok, mottagas med glädje.

Den senare hälften av boken om den Svenska kyrkan ägnas åt kyrkans organisation — biskopsämbete, domkapitel, församlingsstyrelse m. m. — samt vår tids former för kyrkligt arbete genom föreningar och stiftelser. Tabeller över de liturgiska färgernas användning och en helgonikonografi avsluta boken.

Anmärkningar äro kanske allt för lätt att framställa då det gäller recension av en bok som denna. Det rika ämnet kan naturligtvis behandlas på många sätt. Men det grepp, som de båda författarna till »Den svenska kyrkan», givit, bör i alla händelser betraktas som mycket lyckligt.

Bengt Cnattingius.

Kyrkoårets aftonböner.

Veckans Tideböner har blivit en andaktsbok, som sakta men säkert vunnit hjärtan och funnit bedjare i våra bygder. Den, som

Kyrkoårets aftonböner. Stycken ur Psaltaren jämte lovsånger och böner ordnade för aftonböner vid kyrkoårets högtider av A. Adell och K. Peters. C. W. K. Gleerups förlag, Lund.

skriver dessa rader, har detta år hört delar av completoriet sjungas som levande församlingssång på ett pojkläger, vid en ungdomskurs, vid ljusgudstjänster i en genuin lantbrukarförsamling och vid avslutningen i en ungdomskrets. Han har påträffat tidebönsboken som en älskad andaktsbok icke blott hos präster utan jämväl hos lekfolk. Han har sett den användas växelvis mellan makar och ämbetsbröder. Han är fast övertygad, att den, därest den införes i församlingsbruk med kärleksfull hänsyn och med noggrant aktgivande på att åtminstone någon del av församlingen — t. ex. ungdomskretsen eller konfirmanderna — redan från början är aktiv och att den övriga församlingen noga undervisas om saken, verkligen har det allra största uppbyggelsevärde just för »vanligt enkelt folk».

Då det nu utkommer en ny del, omfattande completorium för kyrkoårets olika tider, är det en glädje att anbefalla den till enskilt och allmänt bruk. När man bläddrar igenom dess tideböner med deras fasta uppbyggnad, där man genast känner sig hemma men där samtidigt antifoner, hymner och böner växla i en meningsfull rytm, gripes man på ett särskilt sätt av kyrkoårets rikedom. I sin kyska och försynta skönhet rymma dessa gamla bönesätt både julens skira glädje över inkarnationens under, passionstidens korsmystik och påskens brusande halleluja, för att icke stanna vid kyrkans övriga tider i deras vackra växling. Med särskild tacksamhet skall antecknas, att vi fått en aftonbön — underbart djup och tröstefull — för den dag »då någon ligger på bår» — andra goda bidrag att förtiga.

Alltså: tag, sjung, läs och bed!

Bo Giertz.

Årets nya organister.

Examina avlagda under 1937 vid Musikaliska Akademien.

Högre organistexamen: Karin Ahrenius, Ebba Herrman, Ingrid Tronders, Ivar Bergström, Sture Bokenstrand, Harry Carlsson, Bengt Gustafsson, Gunnar Gustafsson, Thor Hammar, Olle Kjellberg, Birger Källén, Olov Linder, Einar Lindström, Erik Magnusson, John Nyström, Ake Paulin, Gunnar Samuelsson, Nils Sandén, Olle Söderlund, Torild Tyrén, Rego Wiklund och Sture Östman.

Kantors-(kyrkosångar-)examen: Karin Ahrenius, Ingrid Tronders, Anna-Greta Weslien, Karl Boström, Len-

nart Ekström, Bengt Franzén, Olof Frizell, Valter Johansson, William Jonsson, Anton Löow, Gunnar Marcussen, Bertil Nilsson, Ake Paulin, Nils Sandén, Gunnar Sjöstrand, Lenart Sporsén, Per Staaf, Bengt Sterner, Axel Sundkvist och Kurt Törnvall.

Lägre organistexamen: Luleå. Censorer: S. Holmberg, A. Nordwall, G. Fastberg; examinator: G. Karlin.

Birgit Grafström, Karl Höglund, Erik Ahlfort, Gunnar Axén, Moses